Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 13 lipca 2017 r.*

Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (REACH) – Artykuł 58 ust. 2 – Zezwolenie – Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy – Zwolnienie – Rozporządzenie zmieniające załącznik XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 – Umieszczenie tritlenku chromu w wykazie substancji wymagających zezwolenia

W sprawie C-651/15 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 grudnia 2015 r.,

Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-Verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) i in., reprezentowani przez adwokata C. Mereu oraz J. Becka, solicitor,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez K. Mifsud-Bonnici oraz K. Talabér-Ritz, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

popierana przez:

Republikę Francuską, reprezentowaną przez D. Colasa oraz J. Trabanda, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w postępowaniu odwoławczym,

Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA), reprezentowaną przez W. Broere'a i M. Heikkilä, działających w charakterze pełnomocników,

Assogalvanica i in., reprezentowanych przez adwokata C. Mereu oraz M.J. Becka, solicitor,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, C.G. Fernlund (sprawozdawca) i S. Rodin, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) i 185 innych wnoszących odwołanie, których nazwy wymieniono w załączniku I do niniejszego wyroku (zwani dalej łącznie „VECCO i in.") wnoszą w swym odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 września 2015 r. VECCO i in./Komisja (T-360/13, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:695), którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (UE) nr 348/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. zmieniającego załącznik XIV do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. 2013, L 108, s. 1).

Ramy prawne

2 Artykuł 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. (Dz.U. 2008, L 353, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH"), zatytułowany „Cel i zakres zastosowania", stanowi w ust. 1:

„Celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i środowiska, w tym propagowanie alternatywnych metod oceny zagrożeń stwarzanych przez substancje, a także swobodnego obrotu substancjami na rynku wewnętrznym, przy jednoczesnym wsparciu konkurencyjności i innowacyjności".

3 Zgodnie z art. 55 rozporządzenia REACH:

„Celem niniejszego tytułu jest zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego przy zapewnieniu, że ryzyko stwarzane przez substancje wzbudzające szczególnie duże obawy jest właściwie kontrolowane oraz że substancje te są stopniowo zastępowane odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub technologiami, o ile są one wykonalne z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia. W tym celu wszyscy producenci, importerzy i dalsi użytkownicy występujący o zezwolenia dokonują analizy dostępności rozwiązań alternatywnych oraz rozważają związane z nimi ryzyko oraz techniczną i ekonomiczną wykonalność zastąpienia".

4 Artykuł 57 rozporządzenia REACH określa kryteria włączania substancji do załącznika XIV do tego rozporządzenia.

5 Artykuł 58 rozporządzenia REACH stanowi:

„1. W każdym przypadku gdy zostanie podjęta decyzja o włączeniu do załącznika XIV substancji, o których mowa w art. 57, decyzja taka jest podejmowana zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 133 ust. 4. W decyzjach takich wyszczególnia się w odniesieniu do każdej substancji:

a) dane identyfikujące substancję określone w sekcji 2 załącznika VI;

b) swoiste właściwości substancji, o których mowa w art. 57;

[…]

d) okresy przeglądu określonych zastosowań, w odpowiednich przypadkach;

e) zastosowania lub kategorie zastosowań zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia, jeżeli takie istnieją, i warunki tych wyłączeń, jeżeli takie istnieją.

2. Zastosowania lub kategorie zastosowań mogą zostać zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia, pod warunkiem że z istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska dla tego zastosowania [w wypadku zastosowania] substancji wynika, że ryzyko jest objęte właściwą kontrolą. Podczas ustalania takich zwolnień uwzględnia się zwłaszcza proporcjonalność ryzyka dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska w związku z charakterem substancji, na przykład w przypadkach gdy ryzyko zmienia się w zależności od postaci fizycznej.

[…]”.

6 Artykuły 60–64 rozporządzenia REACH dotyczą procedury udzielania zezwoleń.

Okoliczności powstania sporu

7 Z pkt 1–9 zaskarżonego wyroku wynika, że mocą rozporządzenia nr 348/2013 tritlenek chromu został włączony do załącznika XIV do rozporządzenia REACH, przy czym nie zostało przyznane żadne zwolnienie na podstawie art. 58 ust. 2 tego rozporządzenia w odniesieniu do niektórych zastosowań lub kategorii zastosowań tej substancji.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

8 W dniu 8 lipca 2013 r. VECCO i in. wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 348/2013. Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił tę skargę i obciążył VECCO i in. kosztami postępowania.

Żądania stron przed Trybunałem

9 VECCO i in. wnoszą do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie rozstrzygnięcia co do istoty w przedmiocie skargi lub o skierowanie sprawy do Sądu celem wydania rozstrzygnięcia co do istoty.

10 Komisja Europejska wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie spółki VECCO i in. kosztami postępowania.

11 Republika Francuska, dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji, i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), jako interwenient popierający żądania Komisji w pierwszej instancji, wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania.

W przedmiocie odwołania

12 VECCO i in. podnoszą trzy zarzuty. Zarzuty pierwszy i drugi dotyczą naruszenia art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH. Zarzut trzeci dotyczy błędu w ocenie. Zarzuty drugi i trzeci zostały podniesione posiłkowo, na wypadek uwzględnienia zarzutu pierwszego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH

Argumentacja stron

13 Pierwszy zarzut odwołania jest wymierzony przeciwko pkt 28–53 zaskarżonego wyroku, w których Sąd orzekł, że ani dyrektywa Rady 98/24/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników przed ryzykiem związanym ze środkami chemicznymi w miejscu pracy (czternasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. 1998, L 131, s. 11), ani dyrektywa 2004/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie ochrony pracowników przed zagrożeniem dotyczącym narażenia na działanie czynników rakotwórczych lub mutagenów podczas pracy (szósta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. 2004, L 158, s. 50) nie stanowią „konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty" ustalających „minimalne wymagania" w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH. VECCO i in. zarzucają Sądowi, że dokonał on błędnej wykładni tego przepisu.

14 Twierdzą oni, że w pkt 40–44 i 50–53 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, ograniczając zakres zwolnienia przewidzianego w art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH wyłącznie do aktów prawa wtórnego, odnoszących się do określonych, wyraźnie wymienionych w nich substancji.

15 Według VECCO i in. zwolnienie przewidziane w art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH odnosi się nie do substancji, ale do ich zastosowań lub kategorii zastosowań. Nie jest zatem konieczne, aby stosowne substancje były wprost wymieniane w kwestionowanej regulacji prawnej. VECCO i in. podkreślają w tym względzie, że w dokumencie zatytułowanym „Przygotowanie trzeciego projektu zaleceń dotyczących substancji, które mają zostać objęte załącznikiem XIV – Podejście ogólne" ECHA uznała, że zastosowania podlegające zwolnieniu obejmują w szczególności klasyfikacje danej substancji ze względu na stwarzane przez nią zagrożenia (rakotwórczość, mutagenność lub szkodliwe działanie na rozrodczość). Wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 41 zaskarżonego wyroku, wykładnia taka nie może poważnie zagrozić realizacji celu ani funkcjonowaniu rozporządzenia REACH.

16 VECCO i in. utrzymują, że cel art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH skłania do rozstrzygnięcia w pierwszym rzędzie kwestii, czy przepisy prawa Unii są wystarczające do zapewnienia właściwej kontroli zagrożeń. Trzy przewidziane w tym przepisie kryteria, dotyczące istnienia „konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty", które ustalają „minimalne wymagania", wobec czego „ryzyko jest objęte właściwą kontrolą", powinny być zatem oceniane łącznie, w świetle tego celu, a nie odrębnie, jak uczynił to Sąd.

17 Według VECCO i in. prawidłowa wykładnia art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH powinna była skłonić Sąd, po pierwsze, do zbadania kwestii, czy dyrektywy 98/24 i 2004/37 są „konkretne" z punktu widzenia spornego zastosowania tritlenku chromu do powlekania powierzchni i galwanizacji, po drugie – jeśli tak jest – do rozstrzygnięcia, czy te istniejące przepisy ustalają „minimalne wymagania", a po trzecie, do zbadania, czy owe minimalne wymagania są wystarczające do kontroli powstających zagrożeń.

18 Co się tyczy pierwszego z przewidzianych w art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH kryteriów, dotyczącego istnienia „konkretnych" przepisów Unii, VECCO i in. twierdzą, że kryterium to jest spełnione, ponieważ zastosowanie lub kategorie zastosowań, w odniesieniu do których zawnioskowano o zwolnienie, a mianowicie procesy powlekania i galwanizacji z wykorzystaniem titlenku chromu, należą do zastosowań, o których mowa w dyrektywie 98/24, ze względu na zaklasyfikowanie tej substancji jako rakotwórczej w dyrektywie 2004/37.

19 Co się tyczy drugiego z wymienionych w tym przepisie kryteriów, VECCO i in. podnoszą, że w pkt 37 i 43 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie wymienił „minimalne wymagania" określone w dyrektywach 98/24 i 2004/37. Sąd nie zbadał jednak, czy wymogi te umożliwiają konkretnie zapewnienie właściwej kontroli zagrożeń, na jakie narażeni są pracownicy sektora powlekania powierzchni i galwanizacji.

20 W pkt 40 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że dyrektywa 98/24 określa jedynie ogólne ramy obowiązków, jakie ciążą na pracodawcach narażających swych pracowników na ryzyko wynikające z zastosowania substancji chemicznych. W pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd uznał ponadto, że skoro dyrektywa 98/24 nie określa wartości maksymalnej w dziedzinie narażenia zawodowego na omawianą substancję, to nie można uznać, że zawiera ona „minimalne wymagania" w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH.

21 VECCO i in. utrzymują, że wartości maksymalne w dziedzinie narażenia zawodowego nie są ani jedyną, ani najlepszą metodą kontroli ryzyka dotyczącego substancji chemicznych. Brak takich wartości maksymalnych w odniesieniu do tritlenku chromu nie wystarczy, by uznać, że dyrektywy nie ustalają „minimalnych wymagań" w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH.

22 Co się tyczy kryterium właściwej kontroli zagrożeń, VECCO i in. kwestionują pkt 64 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd uznał, że z uwagi na brak konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania nie ma możliwości zadania, czy kryterium to jest spełnione. Ta „pobieżna" wykładnia narusza pod względem prawnym ogólny cel, któremu służy art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH, a także nie uwzględnia faktycznie wszystkich poddanych pod dyskusję dowodów, zmierzających do wykazania, że związane z zastosowaniem tritlenku chromu zagrożenia, na które narażeni są pracownicy w sektorze powlekania powierzchni i galwanizacji, są objęte właściwą kontrolą na gruncie przepisów Unii.

23 Komisja nie zgadza się z proponowaną przez VECCO i in. wykładnią, w myśl której art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH odnosi się do zastosowań, a nie do substancji. Instytucja ta popiera rozumowanie, które doprowadziło Trybunał do wniosku, że badanie zastosowań objętych dyrektywami 98/24 i 2004/37 nie jest konieczne, ponieważ dyrektywy te nie zawierają konkretnych uregulowań w odniesieniu do tritlenku chromu.

24 ECHA podziela argumentację Komisji. Twierdzi, że prawodawca nie przewidział automatycznego odstępstwa od mechanizmu udzielania zezwoleń w odniesieniu do wszystkich zastosowań objętych dyrektywami 98/24 i 2004/37.

25 To samo tyczy się Republiki Francuskiej, która twierdzi, że dyrektywy 98/24 i 2004/37 nie stanowią istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH.

Ocena Trybunału

26 W celu ustosunkowania się do pierwszego zarzutu odwołania należy przypomnieć kontekst, w którym stosuje się instytucję zwolnienia przewidzianą w art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH.

27 Z art. 1 ust. 1 rozporządzenia REACH wynika w tym względzie, że celem tego aktu jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i środowiska, w tym propagowanie alternatywnych metod oceny zagrożeń stwarzanych przez substancje, a także swobodnego obrotu substancjami na rynku wewnętrznym, przy jednoczesnym wsparciu konkurencyjności i innowacyjności. W tym celu rozporządzenie to ustanawia zintegrowany system kontroli substancji chemicznych obejmujący ich rejestrację, ocenę oraz udzielanie zezwoleń i ewentualne ograniczenia ich stosowania (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Polynt/ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, pkt 20).

28 Jak podkreślono zwłaszcza w motywach 69 i 70 rozporządzenia REACH, akt ten poświęca wzmożoną uwagę substancjom zwanym „substancjami wzbudzającymi szczególnie duże obawy". Substancje te są bowiem objęte systemem zezwoleń przewidzianym w tytule VII tego rozporządzenia. Z art. 55 owego rozporządzenia wynika, że system zezwoleń ma na celu „zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy zapewnieniu, że ryzyko stwarzane przez substancje wzbudzające szczególnie duże obawy jest właściwie kontrolowane oraz że substancje te są stopniowo zastępowane odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub technologiami, o ile są one wykonalne z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia" (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Polynt/ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, pkt 21).

29 Pierwszym etapem tego systemu zezwoleń jest postępowanie w przedmiocie identyfikacji substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, na podstawie kryteriów wymienionych w art. 57 rozporządzenia REACH. Drugim etapem jest wpisanie do wykazu substancji podlegających procedurze udzielania zezwoleń, który to wykaz stanowi załącznik XIV do tego rozporządzenia, a trzeci i ostatni etap dotyczy postępowania zakończonego, w stosownym przypadku, udzieleniem zezwolenia na substancję wzbudzającą szczególnie duże obawy (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Polynt/ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, pkt 22).

30 Dla zapewnienia spójności między przewidzianym w tytule VII rozporządzenia REACH systemem zezwoleń a innymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi Unii służącymi ochronie zdrowia ludzkiego i środowiska przed zagrożeniami wynikającymi z zastosowania substancji chemicznych art. 58 ust. 2 tego rozporządzenia umożliwia zwolnienie określonych zastosowań lub kategorii zastosowań z obowiązku uzyskania zezwolenia, „pod warunkiem że z istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska dla tego zastosowania [w wypadku zastosowania] substancji wynika, że ryzyko jest objęte właściwą kontrolą".

31 Z przepisu tego jasno wynika, że określone zastosowania lub kategorie zastosowań substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy mogą być zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia, jeżeli spełnione są dwie przesłanki. Przesłanki te odnoszą się, po pierwsze, do „istnie[nia] konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska dla tego zastosowania [w wypadku zastosowania] substancji", a po drugie do tego, aby w świetle tych przepisów „ryzyko [było] objęte właściwą kontrolą". Z jasnego sformułowania tego przepisu wynika również, że przesłanki te mają charakter kumulatywny, wobec czego – jak zasadniczo orzekł Sąd w pkt 32 i 64 zaskarżonego wyroku – wystarczy, że jedna z nich nie jest spełniona, aby przyznania zwolnienia należało odmówić.

32 Ponadto przepis ten powinien podlegać wykładni zawężającej ze względu na to, że ma on charakter odstępstwa.

33 Co się tyczy kwestii, czy dyrektywy 98/24 i 2004/37 spełniają pierwszą z tych przesłanek, należy ustalić, czy dyrektywy te można uznać za konkretne przepisy ustalające minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania substancji.

34 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ustalenie znaczenia i zakresu wyrażenia „konkretne przepisy", którego definicji rozporządzenie REACH nie zawiera, powinno być dokonywane zgodnie z jego zwyczajowym znaczeniem w języku potocznym, przy jednoczesnym uwzględnieniu kontekstu, w którym zostało ono użyte, i celów uregulowania, którego jest częścią (zob. analogicznie wyrok z dnia 24 czerwca 2015 r., Hotel Sava Rogaška, C-207/14, EU:C:2015:414, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 Zgodnie ze zwyczajowym znaczeniem w języku potocznym przymiotnik „konkretny" odnosi się do czegoś, co jest szczególne dla danej sytuacji, do czegoś, co jest dla niej właściwe i co wyróżnia tę sytuację na tle innych i co można przeciwstawić czemuś ogólnemu. Zgodnie ze zwyczajowym znaczeniem wyrażenie „konkretne przepisy", którym posłużono się w art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH, należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono przynajmniej do każdej dyrektywy lub każdego rozporządzenia, które zawierają szczególne uregulowania dotyczące danej substancji. Wyrażenie to należy przeciwstawić pojęciu przepisów odnoszących się albo do grupy substancji albo do zastosowań czy kategorii zastosowań określonych w sposób generalny i abstrakcyjny.

36 VECCO i in. twierdzą jednak, że zwolnienie przewidziane w art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH nie odnosi się do substancji, ale do zastosowań lub kategorii zastosowań. Wobec tego aby ustalić, czy zwolnienie to ma zastosowanie, należy nie tyle sprawdzić, czy dana substancja została wyraźnie wymieniona w analizowanych przepisach, ile zbadać, czy przepisy te umożliwiają w praktyce właściwą kontrolę ryzyka związanego z rozważanymi zastosowaniami lub kategoriami zastosowań tej substancji. Sąd naruszyłby wtedy prawo poprzez orzeczenie, że dyrektywy 98/24 i 2004/37 nie stanowią konkretnych przepisów ustalających minimalne wymagania, ze względu na to, że w dyrektywach tych nie wymieniono wyraźnie tritlenku chromu.

37 W tym względzie należy stwierdzić, że choć art. 58 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia REACH nie odnosi się wprawdzie do pojęcia substancji, ale jedynie do pojęć zastosowań lub kategorii zastosowań, to jednak mechanizm zwolnienia wymaga istnienia nierozerwalnego związku między substancją a jej zastosowaniami lub kategoriami zastosowań.

38 Rozporządzenie REACH, jak wynika z jego tytułu i ogólnej systematyki, zawiera uregulowania odnoszące się do substancji. System zezwoleń przewidziany w tytule VII tego rozporządzenia odnosi się zwłaszcza do substancji, które ze względu na swe swoiste właściwości uznaje się za wzbudzające szczególnie duże obawy i które wobec tego należy docelowo zastąpić innymi.

39 Jak wynika z art. 55 wskazanego rozporządzenia, substancje te mogą być wprowadzane do obrotu jedynie na podstawie zezwolenia, którego celem jest zapewnienie, aby ryzyko związane z ich stosowaniem było skutecznie kontrolowane. Z tego właśnie powodu przyznanie zezwolenia na podstawie art. 60 rozporządzenia jest poprzedzone oceną ryzyka przeprowadzaną na warunkach określonych w art. 64 tego aktu.

40 Ponadto decyzja o włączeniu substancji do załącznika XIV do rozporządzenia REACH powinna w myśl art. 58 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia wskazywać w szczególności zastosowania lub kategorie zastosowań, które w stosownym wypadku są zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia, oraz ewentualne warunki tych wyłączeń.

41 Co więcej, jak zasadniczo słusznie orzekł Sąd w pkt 41 i 44 zaskarżonego wyroku, przyjęcie proponowanej przez VECCO i in. wykładni art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH skutkowałoby w szczególności uznaniem, że każda substancja rakotwórcza kategorii I lub II powinna być siłą rzeczy zwolniona z obowiązku uzyskania zezwolenia na zastosowanie w środowisku zawodowym, skoro dyrektywa 2004/37 reguluje tego rodzaju zastosowania w odniesieniu do wszystkich substancji rakotwórczych. Wykładnia taka jest niezgodna ani z treścią, ani z celem systemu zwolnień przewidzianego w tytule VII rozporządzenia REACH w odniesieniu do substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, takich jak substancje rakotwórcze kategorii I lub II.

42 Dlatego w niniejszej sprawie Sąd – słusznie stwierdzając, że dyrektywy 98/24 i 2004/37 nie zawierają żadnego przepisu, który konkretnie dla tritlenku chromu ustalałby minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska w wypadku zastosowania tej substancji – nie naruszył prawa, gdy orzekł, ze względów przedstawionych w pkt 37–45 zaskarżonego wyroku, że dyrektywy te nie stanowią „konkretnych przepisów" w rozumieniu art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH. W pkt 63 zaskarżonego wyroku Sąd mógł zatem zasadnie uznać, że pierwsza z dwóch określonych w tym przepisie przesłanek nie została spełniona, a w konsekwencji uzasadnić, w pkt 66 zaskarżonego wyroku, oddalenie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH.

43 Wynika stąd, że pierwszy zarzut odwołania już z tego powodu należy oddalić jako bezzasadny.

44 Zarzuty drugi i trzeci zostały podniesione posiłkowo, na wypadek uwzględnienia zarzutu pierwszego. Ponieważ pierwszy zarzut odwołania został oddalony, zarzuty drugi i trzeci należy oddalić jako pozbawione znaczenia dla sprawy.

W przedmiocie kosztów

45 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

46 Artykuł 140 § 1 regulaminu postępowania, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, przewiduje, że państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

47 Na podstawie art. 184 § 4 regulaminu postępowania Trybunał może zdecydować, że interwenient w pierwszej instancji, który brał udział w postępowaniu przed Trybunałem na etapie pisemnym lub ustnym, pokryje własne koszty.

48 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie VECCO i in. kosztami postępowania, zaś ci ostatni przegrali sprawę, należy obciążyć ich, poza ich własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Komisję.

49 Republika Francuska, interwenient w postępowaniu odwoławczym, pokrywa własne koszty.

50 ECHA, interwenient w pierwszej instancji, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

2) **Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-Verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO) oraz pozostali wnoszący odwołanie, których nazwy wymieniono w załączniku I do niniejszego wyroku, pokrywają, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

3) **Republika Francuska i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) pokrywają własne koszty.**

Podpisy

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz skarżących

Verein zur Wahrung von Einsatz und Nutzung von Chromtrioxid und anderen Chrom-VI-Verbindungen in der Oberflächentechnik eV (VECCO), z siedzibą w Memmingen (Niemcy),

Adolf Krämer GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ulm (Niemcy),

AgO Argentum GmbH Oberflächenveredelung, z siedzibą w Norymberdze (Niemcy),

Alfred Kruse GmbH Metallveredelungen, z siedzibą w Langenfeld (Niemcy),

AL-Oberflächenveredelungsgesellschaft mbH, z siedzibą w Wuppertalu (Niemcy),

Anke GmbH & Co. KG Oberflächentechnik, z siedzibą w Essen (Niemcy),

ATC Armoloy Technology Coatings GmbH & Co. KG, z siedzibą w Mosbach (Niemcy),

August Schröder GmbH & Co. KG Oberflächenveredelung, z siedzibą w Hemer (Niemcy),

August Sure KG, z siedzibą w Lüdenscheid (Niemcy),

Baaske Oberflächenveredelung GmbH, z siedzibą w Wuppertalu,

Hartchrom-Beck GmbH, z siedzibą w Güglingen (Niemcy),

Bredt GmbH, z siedzibą w Meschede (Niemcy),

Breidert Galvanic GmbH, z siedzibą w Darmstadt (Niemcy),

Chrom-Müller Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Oberndorf am Neckar (Niemcy),

Chrom-Schmitt GmbH & Co. KG, z siedzibą w Baden-Baden (Niemcy),

C. Hübner GmbH, z siedzibą w Marktoberdorf (Niemcy),

C.W. Albert GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hemer-Bredenbruch (Niemcy),

Detlef Bingen GmbH, z siedzibą w Langenfeld,

Dittes Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Keltern (Niemcy),

Duralloy Süd GmbH, z siedzibą w Villingen-Schwenningen (Niemcy),

Durochrom-Bogatzki, z siedzibą w Oberndorf am Neckar,

Metallveredelung Emil Weiß GmbH & Co. KG, z siedzibą w Mitwitz (Niemcy),

Ewald Siodla Metallveredelungsgesellschaft mbH, z siedzibą w Witten (Niemcy),

Flügel CSS GmbH & Co. KG, z siedzibą w Solingen (Niemcy),

Fritz Zehnle Galvanische Anstalt, Inh. Gerd Joos e.K., z siedzibą w Tribergu (Niemcy),

Galvanoform Gesellschaft für Galvanoplastik mbH, z siedzibą w Lahr (Niemcy),

Galvano Herbert Geske eK, z siedzibą w Solingen,

Galvanotechnik Friedrich Holst GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),

Galvano Weis, Weis GmbH & Co., Galvanische Werkstätte KG, z siedzibą w Emmering (Niemcy),

gebr. böge Metallveredelungs GmbH, z siedzibą w Hamburgu,

Hans Giesbert GmbH & Co. KG, z siedzibą w Mömbris (Niemcy),

Groz-Beckert KG, z siedzibą w Albstadt (Niemcy),

GTW GmbH, z siedzibą w Werl (Niemcy),

GWC Coating GmbH, z siedzibą w Villingen-Schwenningen,

Hartchrom Beuthel GmbH, z siedzibą w Schwelm (Niemcy),

Hartchrom Erb GmbH, z siedzibą w Weiterstadt (Niemcy),

Hartchrom GmbH, z siedzibą w Karlsruhe (Niemcy),

Hartchrom GmbH Werner Kreuz, z siedzibą w Blumberg (Niemcy),

Hartchrom Schoch GmbH, z siedzibą w Sternenfels (Niemcy),

Hartchrom Teikuro Automotive GmbH, z siedzibą w Sternenfels,

Heine Optotechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Herrsching (Niemcy),

Heinrich Schnarr GmbH Metallveredlungswerk, z siedzibą w Mainaschaff (Niemcy),

Heinrich Schulte Söhne GmbH & Co. KG, z siedzibą w Arnsberg (Niemcy),

Heinz Daurer und Söhne GmbH & Co. KG Metall-Veredelung-Lampertheim, z siedzibą w Lampertheim (Niemcy),

Helmut Gossmann Metallveredelungs-GmbH, z siedzibą w Goldbach (Niemcy),

Henry Gevekoth GmbH, z siedzibą w Hamburgu,

Heyer GmbH Oberflächentechnik, z siedzibą w Lubece (Niemcy),

HFJ Galvano Kiel GmbH, z siedzibą w Kilonii (Niemcy),

Hueck Engraving GmbH & Co. KG, z siedzibą w Viersen (Niemcy),

Imhof Hartchrom GmbH, z siedzibą w Karlstadt (Niemcy),

Johannes Jander GmbH & Co. KG Metalloberflächenveredelung, z siedzibą w Iserlohn (Niemcy),

Johann Maffei GmbH & Co. KG, z siedzibą w Iserlohn-Simmern (Niemcy),

Kesseböhmer Beschlagsysteme GmbH & Co. KG, z siedzibą w Bad Essen (Niemcy),

Knipex-Werk C. Gustav Putsch KG, z siedzibą w Wuppertalu,

Kreft & Röhrig GmbH, z siedzibą w Troisdorf-Friedrich-Wilhelms Hütte (Niemcy),

Kriebel Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Kirschfurt (Niemcy),

LKS Kronenberger GmbH Metallveredlungswerk, z siedzibą w Seligenstadt (Niemcy),

Kunststofftechnik Bernt GmbH, z siedzibą w Kaufbeuren (Niemcy),

L B – Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Wuppertalu,

Linder Metallveredelungsgesellschaft mbH, z siedzibą w Albstadt (Niemcy),

Metallisierwerk Peter Schreiber GmbH, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy),

Montanhydraulik GmbH, z siedzibą w Holzwickede (Niemcy),

Morex SpA, z siedzibą w Crespano del Grappa (Włochy),

Motoren-Sauer Instandsetzungs-GmbH, z siedzibą w Hösbach (Niemcy),

MSC/Copperflow Ltd, z siedzibą w Bolton, Greater Manchester (Zjednoczone Królestwo),

Neumeister Hydraulik GmbH, z siedzibą w Neuenstadt am Kocher (Niemcy),

Nießer Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Röthenbach an der Pegnitz (Niemcy),

Norddeutsche Hartchrom GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ganderkesee (Niemcy),

Oberflächenzentrum Elz GmbH, z siedzibą w Limburgu (Niemcy),

OK Oberflächenveredelung GmbH & Co. KG, z siedzibą w Sundern (Niemcy),

OTH Oberflächentechnik Hagen GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hagen (Niemcy),

OT Oberflächentechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Schwerin (Niemcy),

Präzisionsgalvanik GmbH Wolfen, z siedzibą w Bitterfeld-Wolfen (Niemcy),

Rahrbach GmbH, z siedzibą w Heiligenhaus (Niemcy),

Rudolf Clauss GmbH & Co. KG Metallveredlung, z siedzibą w Mülheim an der Ruhr (Niemcy),

Rudolf Jatzke Galvanik-Hartchrom Günter Holthöfer GmbH & Co. KG, z siedzibą w Bielefeld (Niemcy),

Schaeffler Technologies AG & Co. KG, z siedzibą w Herzogenaurach (Niemcy),

Scherer GmbH, z siedzibą w Haslach im Kinzigtal (Niemcy),

Schmitz Hydraulikzylinder GmbH, z siedzibą w Büttelborn (Niemcy),

Schnarr Metallveredlung GmbH, z siedzibą w Waiblingen (Niemcy),

Schornberg Galvanik GmbH, z siedzibą w Lippstadt (Niemcy),

Robert Schrubstock GmbH & Co. KG, z siedzibą w Velbert (Niemcy),

Schulte Hartchrom GmbH, z siedzibą w Arnsberg,

Schwing GmbH, z siedzibą w Sankt Stefan im Lavanttal (Austria),

Silit-Werke GmbH & Co. KG, z siedzibą w Riedlingen (Niemcy),

Steinbach & Vollmann GmbH & Co. KG, z siedzibą w Heiligenhaus,

Strötzel Oberflächentechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hildesheim (Niemcy),

Süss Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Wetzlar (Niemcy),

Thoma Metallveredelung GmbH, z siedzibą w Heimertingen (Niemcy),

Viemetall Viersener Metallveredlung Pottel GmbH & Co. KG, z siedzibą w Viersen (Niemcy),

Walzen-Service-Center GmbH, z siedzibą w Oberhausen (Niemcy),

Wavec GmbH, z siedzibą w Eisenhüttenstadt (Niemcy),

Wilhelm Bauer GmbH & Co. KG, z siedzibą w Hanowerze (Niemcy),

Willy Remscheid Galvanische Anstalt GmbH, z siedzibą w Solingen,

Willy Remscheid Kunststofftechnik GmbH, z siedzibą w Velbert,

Wiotec, Inhaber Udo Wilmes eK, z siedzibą w Ense (Niemcy),

Wissing Hartchrom GmbH, z siedzibą w Lohmar (Niemcy),

alfi GmbH Isoliergefäße, Metall- und Haushaltswaren, z siedzibą w Wertheim (Niemcy),

BIA Kunststoff- und Galvanotechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Solingen,

Siegfried Boner eK, z siedzibą w Villingen-Schwenningen,

Bruchmühlbacher Galvanotechnik (BG) GmbH, z siedzibą w Bruchmühlbach-Miesau (Niemcy),

C + C Krug GmbH, z siedzibą w Velbert,

Collini GmbH, z siedzibą w Aperg (Niemcy),

Collini Gesellschaft mbH, z siedzibą w Hohenems (Austria),

Collini GmbH, z siedzibą w Marchtrenk (Austria),

ColliniWien GmbH, z siedzibą w Wiedniu (Austria),

Federal-Mogul TP Europe GmbH & Co KG, z siedzibą w Burscheid (Niemcy),

Fischer GmbH & Co. surface technologies KG, z siedzibą w Katzenelnbogen (Niemcy),

Friederici Oberflächenveredlung GmbH, z siedzibą w Iserlohn,

Galvano Wittenstein GmbH, z siedzibą w Solingen,

Gedore-Werkzeugfabrik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Remscheid (Niemcy),

Gerhardi Kunststofftechnik GmbH, z siedzibą w Lüdenscheid,

Gosma – Werkzeugfabrik und Metallveredelung Weber GmbH, z siedzibą w Gosheim (Niemcy),

Hartchrom-Meuter Ernst Meuter GmbH & Co. KG, z siedzibą w Solingen,

Hartchrom Spezialbeschichtung Winter GmbH, z siedzibą w Treuen (Niemcy),

Hasler AG, Aluminiumveredlung, z siedzibą w Turgi (Szwajcaria),

Hartchrom Haslinger Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Linz (Austria),

Hentschel Harteloxal GmbH & Co. KG, z siedzibą w Schorndorf (Niemcy),

Kammin Metallveredelung KG, z siedzibą w Friesenheim (Niemcy),

Karl-Heinz Bauer GmbH Galvanische Anstalt, z siedzibą w Ispringen (Niemcy),

Maschinenfabrik KBA-Mödling AG, z siedzibą w Maria Enzersdorf (Austria),

Albert Kißling Galvanische Werke GmbH, z siedzibą w Neusäß (Niemcy),

KME Niemcy GmbH & Co. KG, z siedzibą w Osnabrück (Niemcy),

Lahner KG, z siedzibą w Brunn am Gebirge (Austria),

Liebherr-Aerospace Lindenberg GmbH, z siedzibą w Lindenberg (Niemcy),

MTU Aero Engines AG, z siedzibą w Monachium (Niemcy),

MTU Maintenance Hannover GmbH, z siedzibą w Langenhagen (Niemcy),

Münze Österreich AG, z siedzibą w Wiedniu,

Nehlsen-BWB Flugzeug-Galvanik Dresden GmbH & Co. KG, z siedzibą w Dreźnie (Niemcy),

Orbis Will GmbH + Co. KG, z siedzibą w Ahaus (Niemcy),

Riag Oberflächentechnik AG, z siedzibą w Wängi (Szwajcaria),

Franz Rieger Metallveredlung, z siedzibą w Steinheim am Albuch (Niemcy),

Saxonia Galvanik GmbH, z siedzibą w Halsbrücke (Niemcy),

Schweizer Galvanotechnic GmbH & Co. KG, z siedzibą w Heilbronn (Niemcy),

G. Schwepper Beschlag GmbH & Co, z siedzibą w Heiligenhaus,

R. Spitzke Oberflächen- und Galvanotechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Barsbüttel (Niemcy),

Stahl Judenburg GmbH, z siedzibą w Judenburg (Austria),

VTK Veredelungstechnik Krieglach GmbH, z siedzibą w Krieglach (Austria),

STI Surface Technologies International Holding AG, z siedzibą w Steinach (Szwajcaria),

Witech GmbH, z siedzibą w Remscheid,

Kurt Zecher GmbH, z siedzibą w Paderborn (Niemcy),

De Martin AG, Metallveredelung, z siedzibą w Wängi,

Hattler & Sohn GmbH, z siedzibą w Villingen-Schwenningen,

Alfacrom 2000 Srl, z siedzibą w Fiume Veneto (Włochy),

F.LLI Angelini Sud Srl, z siedzibą w Arzano (Włochy),

Bertola Srl, z siedzibą w Marene (Włochy),

Bugli Srl, z siedzibą w Scandicci (Włochy),

Burello Srl, z siedzibą w Pavia di Udine (Włochy),

Galvanica CMB Di Bittante Franco EC Snc, z siedzibą w Scorzé (Włochy),

Casprini Gruppo Industriale SpA, z siedzibą w Cavrilia (Włochy),

CFG Rettifiche Srl, z siedzibą w Argenta (Włochy),

CIL – Cromatura e Rettifica Srl, z siedzibą w Esine (Włochy),

Cromatura Dura Srl, z siedzibą w Lozza (Włochy),

Cromital Srl, z siedzibą w Parmie (Włochy),

Cromoflesch Di Bolletta Giuseppe & C. Snc, z siedzibą w Salzano (Włochy),

Cromogalante Srl, z siedzibą w Padwie (Włochy),

Cromotrevigiana Srl, z siedzibą w Ponzano Veneto (Włochy),

Elezinco Srl, z siedzibą w Castelfidardo (Włochy),

Galvanica Nobili Srl, z siedzibą w Marano sul Panaro (Włochy),

Galvanotecnica Vignati Srl, z siedzibą w Canegrate (Włochy),

Galvitek Srl, z siedzibą w Weronie (Włochy),

Gilardoni Vittorio Srl, z siedzibą w Mandello del Lario (Włochy),

Industria Galvanica Dalla Torre Ermanno e Figli Srl, z siedzibą w Villorba (Włochy),

La Galvanica Trentina Srl, z siedzibą w Rovereto (Włochy),

Nicros Srl, z siedzibą w Conegliano (Włochy),

OCM Di Liboà Mauro & C. Snc, z siedzibą w Mondovì (Włochy),

Rubinetterie Zazzeri SpA, z siedzibą w Incisa Valdarno (Włochy),

Silga SpA, z siedzibą w Castelfidarno (Włochy),

Surcromo Di Suttora Marco, z siedzibą w Pieve Emanuele (Włochy),

Tobaldini SpA, z siedzibą w Altavilla Vicentina (Włochy),

Tre Albi SNC Di Trentin Silvano Bittante Mario & Albanese Giancarlo, z siedzibą w Vedelago (Włochy),

Adolf Boos GmbH & Co. KG, z siedzibą w Iserlohn,

Henkel Beiz- und Elektropoliertechnik GmbH & Co. KG, z siedzibą w Waidhofen an der Thaya (Austria),

Saueressig GmbH & Co. KG, z siedzibą w Vreden (Niemcy),

Saueressig Polska sp. z o.o., z siedzibą w Tarnowie Podgórnym (Polska),

Wetzel GmbH, z siedzibą w Grenzach-Wyhlen (Niemcy),

Wetzel sp. z o.o., z siedzibą w Duchnowie (Polska),

Apex Cylinders Ltd, z siedzibą w Bristolu (Zjednoczone Królestwo),

Federal-Mogul Burscheid GmbH, z siedzibą w Burscheid,

Federal-Mogul Friedberg GmbH, z siedzibą w Friedberg (Niemcy),

Federal-Mogul Vermögensverwaltungs-GmbH, z siedzibą w Burscheid,

Federal-Mogul Operations Francja SAS, z siedzibą w Saint-Jean-de-la-Ruelle (Francja),

Dietmar Schrick GmbH, z siedzibą w Solingen,

Cromatura Dalla Torre Sergio Snc Di Dalla Torre Sergio EC, z siedzibą w Breda di Tiave (Włochy),

Hartchromwerk Brunner AG, z siedzibą w Sankt Gallen (Szwajcaria),

Schulz Hartchrom GmbH, z siedzibą w Hamburgu

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz interwenientów w pierwszej instancji

Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA),

Assogalvanica, z siedzibą w Padwie (Włochy),

Ecometal, z siedzibą w Treviso (Włochy),

Comité européen pour le traitement de surface (CETS), z siedzibą w Louvain (Belgia),

Österreichische Gesellschaft für Oberflächentechnik (AOT), z siedzibą w Wiedniu,

Surface Engineering Association (SEA), z siedzibą w Birmingham (Zjednoczone Królestwo),

Zentralverband Oberflächentechnik eV (ZVO), z siedzibą w Hilden (Niemcy),

Eco-Chim Galvanotecnica di Antoniazzi G. & C. Snc, z siedzibą w Codognè (Włochy),

Heiche Oberflächentechnik GmbH, z siedzibą w Schwaigern (Niemcy),

Schwäbische Härtetechnik Ulm GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ulm,

Trattamento superfici metalliche Srl (TSM), z siedzibą w Schio (Włochy),

Aros Hydraulik GmbH, z siedzibą w Memmingen,

Berndorf Band GmbH, z siedzibą w Berndorf (Austria),

Eberhard Derichs Maschinen- und Apparatebau GmbH, z siedzibą w Krefeld (Niemcy),

Friedrich Fausel Metalldrückerei, z siedzibą w Herrlingen (Niemcy),

Goldhofer AG, z siedzibą w Memmingen,

Heidelberger Druckmaschinen AG, z siedzibą w Heidelbergu (Niemcy),

Huhtamaki Flexible Packaging Niemcy GmbH & Co. KG, z siedzibą w Ronsberg (Niemcy),

ITW Automotive Products GmbH, z siedzibą w Hodenhagen (Niemcy),

Josef Van Baal GmbH, z siedzibą w Krefeld,

Kleinvoigtsberger Elektrobauelemente GmbH, z siedzibą w Großschirma (Niemcy),

Kniggendorf & Kögler GmbH, z siedzibą w Laatzen (Niemcy),

Liebherr-Components Kirchdorf GmbH, z siedzibą w Kirchdorf (Niemcy),

Max Hilscher GmbH, z siedzibą w Dornstadt (Niemcy),

Mora Metrology GmbH, z siedzibą w Aschaffenburgu (Niemcy),

Norsystec – Nohra-System-Technik – GmbH, z siedzibą w Nohra (Niemcy),

Otto Littmann Maschinenfabrik – Präzisionsmechanik GmbH, z siedzibą w Hamburgu,

Provertha Connectors Cables & Solutions GmbH, z siedzibą w Pforzheim (Niemcy),

Roland Merz, zamieszkały w Ober-Ramstadt (Niemcy),

Schwing-Stetter Baumaschinen GmbH, z siedzibą w Wiedniu,

SML Maschinengesellschaft mbH, z siedzibą w Lenzing (Austria),

ThyssenKrupp Steel Europe AG, z siedzibą w Duisburgu (Niemcy),

Windmöller & Hölscher KG, z siedzibą w Lengerich (Niemcy)